



ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízdila a JUDr. Kateřiny Šimáčkové v právní věci žalobkyně: **I. D.**, zastoupená Mgr. Pavlem Čižinským, advokátem, se sídlem Ječná 7, Praha 2, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 3. 3. 2011, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 18. 9. 2012, č. j. 1 Ad 40/2011 - 26,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá**.
- II.** Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti částku 800 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí k rukám Mgr. Pavla Čižinského, advokáta, se sídlem Ječná 7, Praha 2.

Odůvodnění:

I. Dosavadní průběh řízení

[1] Rozhodnutím ze dne 3. 3. 2011, č. j. X (dále též „napadené rozhodnutí“), žalovaná zamítla námitky žalobkyně a potvrdila rozhodnutí žalované ze dne 18. 1. 2010, jímž bylo rozhodnuto o přiznání starobního důchodu podle ustanovení § 29 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“), které ale nezapočetlo dobu externí spolupráce u Institutu Ministerstva průmyslu a obchodu a Institutu zahraničního obchodu v letech 1975 - 1978, 1980 - 1987, 1983 - 1989, jak požadovala žalobkyně.

[2] Žalovaná ve věci rozhodovala opakovaně, neboť její předcházející rozhodnutí ze dne 9. 3. 2010, č. j. X, bylo zrušeno rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 8. 12. 2010, sp. zn. 1 Ad 36/2010.

[3] Žalobkyně proti napadenému rozhodnutí brojila žalobou ze dne 4. 5. 2011, ve které nesouhlasila s tím, že ji žalovaná neuznala dobu zaměstnání v období v letech 1975 - 1978, 1980 – 1987, 1983 – 1989, kdy žalobkyně vyučovala jazyky na Institutu Ministerstva průmyslu a obchodu a Institutu zahraničního obchodu. Žalovaná dle žalobkyně nezjistila dostatečně skutkový stav věci, protože nevyslechla žalobkyní navrhované svědky. Žalobkyně nesouhlasila se závěrem žalované o tom, že prostřednictvím ustanovení § 85 odst. 5 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o organizaci sociálního zabezpečení“), nemůže prokázat přesnou výši jejího tehdejšího příjmu v případě práce podle dohody o provedení práce (správně dohody o pracovní činnosti, pozn. Nejvyššího správního soudu) v případě, kdy se určitá činnost považuje za dobu pojištění pouze za podmínky dosažení minimálního příjmu. Žalobkyně v neposlední řadě vytýkala žalované, že nedostatečně respektovala předcházející zrušující rozsudek Městského soudu v Praze, neboť neodůvodnila nehodnocení sporných dob, nevyslechla navrhované svědky a neposoudila možnost uplatnění ustanovení § 16 odst. 4 písm. c) zákona o důchodovém pojištění.

[4] Žalovaná se k žalobě vyjádřila podáním ze dne 13. 6. 2011, v němž tvrdila, že žalobkyně neprokázala, že v minulosti pracovala na základě dohody o pracovní činnosti (nikoli dohody o provedení práce, která pojištění dle žalované nezakládá). Žalovaná odkázala na vyjádření Ministerstva průmyslu a obchodu, které se pouze domnívá, že žalobkyně prováděla práci pro uvedené instituty a že práce v tomto období nespádala do pojištěné doby. Svědci, jichž se dovolává žalobkyně v Čestném prohlášení, nepotvrdili, že šlo o dohody o pracovní činnosti. I kdyby žalovaná připustila prokázání existence práce žalobkyně na základě dohod o pracovní činnosti, nebyl prokázán minimální výdělek 400 Kčs měsíčně, jenž je jednou z podstatných náležitostí vzniku pojištění z takové dohody. Žalovaná zastávala stanovisko, že prostřednictvím ustanovením § 85 odst. 5 zákona o organizaci sociálního zabezpečení lze svědecky prokázat pouze dobu pojištění, nikoli výši výdělku. Žalovaná neměla námitky vůči tomu, aby v průběhu soudního řízení byli vyslechnuti svědkové navrhované žalobkyní. Žalovaná vylučovala aplikaci ustanovení § 16 odst. 4 zákona o důchodovém pojištění, neboť institut vyloučených dob nelze aplikovat fakultativně jen z toho důvodu, že se nepodařilo doložit nebo došetřit výdělek náležející do vyměřovacího základu. K vyloučení doby pojištění při zjišťování výdělku za účelem výpočtu průměrného měsíčního výdělku (výpočtového základu) dojde jen v případě naplnění zákonných podmínek. Jelikož ale v případě žalobkyně není prokázána existence pojištění, nelze při zjišťování hrubých výdělků pro účely výpočtového základu žádný výdělek vyloučit, když není navázán na žádnou dobu pojištění.

[5] V replice ze dne 28. 6. 2011 žalobkyně uvedla, že žalovaná měla k výsledku svědků přistoupit již ve správním řízení. Žalobkyně zastávala stanovisko, že institut vyloučených dob se podle judikatury Nejvyššího správního soudu má aplikovat i v dalších případech.

[6] Městský soud v Praze o žalobě rozhodl rozsudkem ze dne 18. 9. 2012, č. j. 1 Ad 40/2011 - 26, kterým napadené rozhodnutí zrušil. V odůvodnění městský soud uvedl, že žalovaná respektovala předcházející zrušující rozsudek městského soudu, neboť původní rozhodnutí žalované bylo zrušeno pro nepřezkoumatelnost a protože nesprávně konstatovala své pochybnosti o tom, zda šlo o dohody o pracovní činnosti, jelikož tyto pochybnosti nemohla z žádného podkladu obsaženého ve správním spise získat. V napadeném rozhodnutí však žalovaná důvody nevyhovění námitkami přezkoumatelným způsobem rozvedla. Městský soud dále poukázal na to, že žalovaná opomněla po právní stránce hodnotit dobu od roku 1975 do 1980. Městský soud konstatoval, že účelem dohod o pracovní činnosti bylo usnadnit zaměstnavatelům plnění jejich úkolů za splnění zákonných podmínek, přičemž dospěl k závěru, že výuka jazyků odpovídá pracovní činnosti, jež mohla být prováděna na základě dohody

o pracovní činnosti. Městský soud jako relevantní důkaz nepovažoval domněnku úřednice Ministerstva průmyslu a obchodu, přičemž se žalovaná měla zabývat otázkou, zda státní orgán v minulosti účelově neuzavřel dohodu o provedení práce v rozporu s tehdejší právní úpravou z důvodu vyhnutí se odvodu sociálního pojištění. V rozhodném období (1975 – 1978) na věc dopadala vyhláška č. 128/1975, podle které byl důchodově pojištěn na základě dohod o pracovní činnosti ten, jehož příjem z této činnosti činil alespoň 400 Kčs měsíčně. Na případ se podle závěru městského soudu vztahovalo ustanovení § 85 odst. 5 zákona o organizaci sociálního zabezpečení o možnosti použití čestného prohlášení nejméně 2 svědků a žadatele o důchod, nelze-li tuto dobu prokázat jinak. Z povahy činnosti žalobkyně lze mít za to, že uzavřela dohodu o pracovní činnosti bez nutnosti zkoumání přesné výše příjmu, neboť za postačující městský soud považoval určení toho, že žalobkyně měla za činnost odměnu ve výši alespoň 400 Kčs. V tomto směru ale žalovaná dokazování nevedla. Dostatečné dokazování žalovaná nevedla ani ve vztahu k pozdějšímu spornému období účasti žalobkyně na důchodovém pojištění, protože nebyly zjišťovány výše příjmů a délka trvání těchto dohod.

II. Kasační stížnost

[7] Proti tomuto rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 18. 9. 2012, č. j. 1 Ad 40/2011 - 26, podala žalovaná (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost ze dne 22. 10. 2012. V doplnění kasační stížnosti stěžovatelka uvedla, že kasační stížnost podává z důvodu podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatelka tvrdila, že písemné svědecké prohlášení nepovažuje za relevantní, neboť doby zaměstnání nejsou specifikovány dnem a měsícem v roce. S ohledem na to, že dva z těchto svědků zajišťovali externí spolupráci žalobkyně, nejví se jejich svědectví v rozsahu potvrzující výkon práce po celých 365 dnů v každém roce za věrohodné. Žalobkyně rovněž měla uvést, že externě pracovala i na jiných místech, což dle stěžovatelky vylučuje spornou práci u institutů za celý kalendářní rok. Stejně tak žalovaná nepovažovala za věrohodný údaj o výši příjmů žalobkyně, který byl totožný jak v roce 1975, tak i v roce 1989. Rovněž se nepodařilo prokázat, že se v případě žalobkyně jednalo o práci vykonávanou na základě dohod o pracovní činnosti. Domněnky Ministerstva průmyslu a obchodu nedokládají, že žalobkyně splnila potřebné podmínky účasti na důchodovém pojištění, což vyplývá i ze zprávy z ministerstva. Stěžovatelka hodnotila veškeré nashromážděné důkazní prostředky a prováděla své vlastní šetření. Stěžovatelka nemohla posoudit možnost, zda státní orgány postupovaly v rozporu s tehdejší právní úpravou za účelem neplacení příslušných odvodů za žalobkyni. Stěžovatelka vytýká městskému soudu, že měl sám doplnit dokazování k jejímu návrhu, nikoli napadené rozhodnutí rušit a věc vrátit k dalšímu správnímu řízení.

[8] Žalobkyně se ke kasační stížnosti vyjádřila podáním ze dne 21. 12. 2012, v němž poukázala na to, že stěžovatelka již podruhé se svým rozhodnutím u správního soudu neuspěla a že nerespektovala předcházející zrušující rozsudek městského soudu. Závěry stěžovatelky o nevěrohodnosti svědků považuje žalobkyně za spekulativní, neboť svědci netvrdili, že by žalobkyně pracovala celých 365 dní v roce, ale že pracovala externě v určitých obdobích, což žalobkyně vysvětlila u jednání soudu nárazovostí práce. K výši odměny žalobkyně uvedla, že mzdy nemusely růst a že její výše byla závislá na množství odvedené práce, která ale nebyla stejná. Žalobkyně prokázala, že pobírala příjem vyšší než 400 Kčs měsíčně. K úvahám soudu ohledně porušování zákoníku práce státními orgány žalobkyně dodává, že dlouhodobé nárazové poskytování jazykové přípravy spadá pod dohody o pracovní činnosti. Ohledně stěžovatelkou navržených svědků žalobkyně namítá, že svědky měla primárně vyslechnout stěžovatelka ve správním řízení.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[9] Stěžovatelka je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí Městského soudu v Praze vzešlo (ustanovení § 102 s. ř. s.), kasační stížnost byla podána včas (ustanovení § 106 odst. 2 s. ř. s.) a je přípustná, neboť nejsou naplněny důvody podle ustanovení § 104 s. ř. s. Nejvyšší správní soud za této situace napadený rozsudek Městského soudu v Praze v mezích řádně uplatněného kasačního důvodu podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a v rozsahu kasační stížnosti podle ustanovení § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. přezkoumal, přitom dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná; k tomuto závěru vedly Nejvyšší správní soud následující úvahy:

[10] Nejvyšší správní soud uvádí, že stížnostní důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. je dán, pokud soud při svém rozhodování aplikoval na posuzovanou věc jiný právní předpis (normu), než který na věc dopadá, nebo pokud byl soudem sice aplikován správný právní předpis, avšak nebyl správně vyložen. O nesprávné posouzení právní otázky může jít také tehdy, pokud by byl vyvozen nesprávný právní závěr z jinak správně zjištěného skutkového stavu věci.

[11] Ze správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil následující skutečnosti:

[12] K dotazu stěžovatelky sdělilo Ministerstvo průmyslu a obchodu dopisem ze dne 22. 7. 2009, že „v dokladech převzatých k archivaci od Institutu zahraničního obchodu a Institutu pro výchovu vedoucích pracovníků MP ČSR jsme nenalezli žádný záznam o příjmech žalobkyně. Lze se domnívat, že činnost pro uvedené instituty konala žalobkyně na základě dohody o pracovní činnosti a ta nespádala za roky 1975 - 1989 do pojištěné doby.“

[13] Součástí správního spisu je Čestné prohlášení o dobách zaměstnání do 31. 12. 1995 ze dne 18. 5. 2009, podle něhož žalobkyně pracovala v letech 1975 - 1978 a 1980 - 1987 u Institutu zahraničního obchodu jako lektorka angličtiny a norštiny s vyšší měsíčního výdělku cca 2000 Kčs. Jako důvod nepředložení jiných dokladů je uvedena skutečnost, že institut byl zrušen v roce 1996. Toto čestné prohlášení je podepsáno Mgr. M. H. (bývalou zaměstnankyní institutu, která zajišťovala externí spolupráci žalobkyně) a Mgr. J. N. (bývalou zaměstnankyní institutu, kolegyní žalobkyně, která rovněž zastávala pozici lektorky angličtiny).

[14] Součástí správního spisu je dále Čestné prohlášení o dobách zaměstnání do 31. 12. 1995 ze dne 18. 5. 2009, podle něhož žalobkyně pracovala v letech 1983 - 1989 u Institutu Ministerstva průmyslu jako lektorka angličtiny s vyšší měsíčního výdělku cca 2000 Kčs. Jako důvod nepředložení jiných dokladů je uvedena skutečnost, že institut byl zrušen v roce 1993. Toto čestné prohlášení je podepsáno Phdr. K. M. (bývalý zaměstnanec institutu, který zajišťoval externí spolupráci žalobkyně) a Phdr. J. K. (bývalou zaměstnankyní institutu, spolupracovnicí žalobkyně).

[15] K dotazu stěžovatelky zaměstnankyně Ministerstva průmyslu a obchodu emailem ze dne 16. 2. 2011 sdělila, že v evidenci vedené tímto ministerstvem není jméno žalobkyně uvedeno a že ministerstvo nemá žádné materiály týkající se žalobkyně k dispozici.

[16] V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí ze dne 18. 1. 2010 stěžovatelka uvedla, že dobu zaměstnání, kterou prokazuje žalobkyně čestnými prohlášeními o dobách zaměstnání, nehodnotí, neboť dle sdělení Ministerstva průmyslu a obchodu v dokladech převzatých k archivaci od Institutu zahraničního obchodu a Institutu pro výchovu vedoucích pracovníků

MP ČSR nebyl nalezen žádný záznam žalobkyně. Podle sdělení Ministerstva průmyslu a obchodu žalobkyně pracovala v rozsahu nezakládajícím účast na nemocenském pojištění, což dokládá i svědecké prohlášení, podle něhož žalobkyně pracovala externě.

[17] V odůvodnění napadeného rozhodnutí stěžovatelka konstatovala, že se snažila došetřit spornou dobu pojištění. Podle právních předpisů účinných v rozhodné době (ustanovení § 10 odst. 3 zákona č. 121/1975 Sb., o sociálním zabezpečení) se doba pracovního poměru hodnotí jako doba zaměstnání, pokud poměr zakládá nebo zakládal účast na nemocenském pojištění. Podle ustanovení § 68 vyhlášky č. 165/1979 Sb., o nemocenském pojištění některých pracovníků a o poskytování dávek nemocenského pojištění občanům ve zvláštních případech, vyplývá, že nemocenského pojištění jsou účastni pracovníci činní na základě dohody o pracovní činnosti pouze tehdy, jestliže nejsou pojištěny již z důvodu jiné činnosti, nepobírají starobní ani invalidní důchod a dohoda o pracovní činnosti měla trvat déle než 6 pracovních dnů po sobě jdoucích a výdělek za ni měl dosáhnout nebo dosáhl aspoň 400 Kčs měsíčně. K čestným prohlášením stěžovatelka uvedla, že k výši tam uvedeného výdělku nemůže přihlídnout, jelikož čestným prohlášením lze prokázat pouze dobu pojištění, nikoli vyměřovací základy. Z čestných prohlášení rovněž nevyplývá, že by žalobkyně splnila další podmínku účasti na nemocenském pojištění v podobě délky dohody (více než 6 pracovních dnů po sobě jdoucích).

[18] Stěžovatelka v rozhodnutí paušálně konstatovala, že k čestným prohlášením uplatněným podle ustanovení § 85 odst. 5 zákona o organizaci sociálního zabezpečení nemůže přihlídnout, protože žalobkyně nemůže jejich prostřednictvím prokazovat výši tehdejších příjmů, které jsou ale dle výše citovaných předpisů podmínkou pro to, aby doba práce na základě dohod o pracovní činnosti byla uznatelná jako doba pojištění. Dále pouze konstatovala, že z těchto prohlášení nelze posoudit, zda byla splněna podmínka minimální délky dohody.

[19] Tvrzení o nevěrohodnosti svědků uplatnila stěžovatelka podle názoru Nejvyššího správního soudu formálně přípustně až v rámci kasační stížnosti (přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 7. 2008, č. j. 1 Ans 5/2008 - 104), Nejvyššímu správnímu soudu se ale tento postup jeví jako účelový; zvláště když v průběhu řízení před městským soudem sama souhlasila (a nikoli navrhovala, jak stěžovatelka tvrdí v kasační stížnosti) s tím, aby byly tyto osoby v postavení svědků vyslechnuty.

[20] Závěr o nevěrohodnosti svědků však za současné důkazní situace považuje Nejvyšší správní soud za nesprávný. Ze samotného faktu, že žalobkyně se snaží určité doby pojištění prokázat prostřednictvím čestných prohlášení dvou svědků nelze apriori dovozovat nevěrohodnost těchto svědků, neboť ustanovení § 85 odst. 5 zákona o organizaci sociálního zabezpečení tento postup za určitých, tam specifikovaných okolností umožňuje. Samotná skutečnost, že žalobkyně nemá určité doby doloženy prostřednictvím evidenčních listů, proto pro konstatování, že žalobkyně nebyla v dané době účastna důchodového pojištění, je irelevantní (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2005, č. j. 2 Ads 67/2003 - 78; nebo rozsudek ze dne 27. 5. 2009, č. j. 4 Ads 12/2009 - 83).

[21] Závěry stěžovatelky o nevěrohodnosti žalobkyní navržených svědků považuje Nejvyšší správní soud za předčasné, neboť stěžovatelka neshromáždila veškeré možné důkazní prostředky o sporných dobách účasti žalobkyně na důchodovém pojištění, neboť svědky uvedené v čestných prohlášeních nevyšlechla ve vztahu k podrobnostem práce konaných žalobkyní ve sporných obdobích a případně je nekonfrontovala s jinými zjištěnými skutečnostmi (např. údajnými pracemi žalobkyně pro jiné instituce ve sporných dobách, dobami zaměstnání nebo péči o dítě ve sporných dobách podle osobního listu žalobkyně). Za takovéto důkazní situace proto stěžovatelka nemůže důvodně rozporovat obecná tvrzení svědků o výkonu údajné práce

žalobkyně, neboť svědkům nemůže vytýkat to, že ve svých prohlášeních neuvedli skutečnosti, na něž se je v době tohoto prohlášení nikdo nedotazoval, a zvláště když formulář používaný stěžovatelkou z důvodu nedostatku prostoru navádí svědky k těmto obecným tvrzením. O charakteru práce a její intenzitě se nadto čestná prohlášení svědků nezmiňují.

[22] Nejvyšší správní soud se rovněž neztotožňuje za dané skutkové situace se závěry, které stěžovatelka učinila z vyjádření Ministerstva průmyslu a obchodu. Ministerstvo ve svých vyjádřeních (dopis ze dne 22. 7. 2009, email ze dne 16. 2. 2011) pouze uvedlo to, že o žalobkyni nemá žádné písemné záznamy a že mu osoba žalobkyně není známa. Na druhou stranu ale ministerstvo činnost žalobkyně nevyloučilo a vyslovilo pouze svůj názor o tom, že práci vykonávala žalobkyně pravděpodobně na základě dohody o pracovní činnosti, jež ale podle závěru ministerstva nespádala do pojištěné doby. Nejvyšší správní soud proto nesdílí přesvědčení stěžovatelky o tom, že tyto přípisy dosvědčují, že stěžovatelky ve sporných dobách nebyla účastna důchodového pojištění.

[23] Stěžovatelka se v tomto směru na jednu stranu pozastavuje nad tím, že se ministerstvo pouze „domnívá“, že žalobkyně vykonávala práci na základě dohod o pracovní činnosti, na druhou stranu se dovolává názoru ministerstva, že výkon práce na základě takovéto dohody o pracovní činnosti (o jejíž existenci se ministerstvo pouze „domnívá“) nespadal do důchodového pojištění. K takovýmto právním závěrům je však oprávněna pouze stěžovatelka jako orgán provádějící důchodové pojištění, nikoli ministerstvo, které k tomuto právnímu názoru navíc zjevně nedisponuje jakýmkoliv důkazním prostředkem dokládajícím, zda žalobkyně pro ministerstvo pracovala, a na základě jakého titulu.

[24] Za situace nedostatečně zjištěného skutkového stavu jsou proto závěry o tom, zda žalobkyně byla či nebyla účastně důchodového pojištění ve sporných obdobích zjevně předčasné a je věcí stěžovatelky vedoucí předmětné správní řízení, aby tento skutkový stav zjistila (ustanovení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů), přičemž se nemůže na svou obranu dovolávat toho, že řádné dokazování vyplývá ze skutečnosti, že žalobkyně podala předmětnou žalobu k Městskému soudu v Praze. Při zjišťování skutkového stavu v průběhu správního řízení se správní orgán nemůže dovolávat toho, že proti jeho konečnému rozhodnutí je možná žaloba, o níž rozhoduje správní soud, jenž může v souladu se zásadou plné jurisdikce doplnit dokazování správního orgánu. Stěžejní úlohou správního soudu je posoudit, zda správní orgán zjistil skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, nikoli nahrazovat činnost správního orgánu v podobě zjišťování skutkového stavu věci.

[25] Teprve poté, až stěžovatelka získá dostatečné důkazní prostředky, bude na místě zabývat se věrohodností, pravdivostí a relevantností těchto důkazních prostředků a posoudit, zda žalobkyně skutečně vykonávala činnost pro Institut zahraničního obchodu a Institut Ministerstva průmyslu a na základě jakého titulu (zda se jednalo z hlediska charakteru žalobkyni vykonávané práce o dohodu o provedení práce nebo o dohodu o pracovní činnosti) a zda tato činnost splňovala výše popsané podmínky účasti na důchodovém pojištění.

[26] Není proto naplněn stěžovatelkou uplatněný kasační důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[27] Ze shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl (ustanovení § 110 odst. 1 in fine s. ř. s.).

IV. Náklady řízení

[28] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s.). Toto právo náleží žalobkyni, jejíž advokát podal ve věci vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 21. 12. 2012, za což mu náleží odměna za jeden úkon právní služby ve výši 500 Kč (podle ustanovení § 9 odst. 2 ve spojení s § 7 bod 2. vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, s přihlédnutím k čl. II. vyhlášky č. 486/2012 Sb.) a paušální náhradu hotových výdajů za jeden úkon právní služby ve výši 300 Kč (podle § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu). Odměna advokáta činí celkem částku 800 Kč, jejíž náhrada byla uložena neúspěšné stěžovatelce.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. dubna 2013

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu